

Ἀπόστολος της Κυριακή 7/04/19, Δ΄ τῶν Νηστειῶν (Ιωάννου τῆς Κλίμακος)

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ Σ΄ 13 - 20

Ἀδελφοί, τῷ Ἀβραάμ ἐπαγγελάμενος ὁ Θεός, ἐπεὶ κατ' οὐδενὸς εἶχε μείζονος ὁμόσαι, ὤμοσε καθ' ἑαυτοῦ λέγων· ἢ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε καὶ πληθύνων πληθυνῶ σε· καὶ οὕτω μακροθυμήσας ἐπέτυχε τῆς ἐπαγγελίας· ἄνθρωποι μὲν κατὰ τοῦ μείζονος ὁμνύουσι, καὶ πάσης αὐτοῖς ἀντιλογίας πέρας εἰς βεβαίωσιν ὁ ὅρκος· ἐν ᾧ περισσότερο βουλόμενος ὁ Θεὸς ἐπιδειξάτωι τοῖς κληρονόμοις τῆς ἐπαγγελίας τὸ ἀμετάθετον τῆς βουλῆς αὐτοῦ, ἐμεσίτευσεν ὄρκω, ἵνα διὰ δύο πραγμάτων ἀμεταθέτων, ἐν οἷς ἀδύνατον ψεύσασθαι Θεόν, ἰσχυρὰν παράκλησιν ἔχωμεν οἱ καταφυγόντες κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος· ἦν ὡς ἄγκυραν ἔχομεν τῆς ψυχῆς ἀσφαλῆ τε καὶ βεβαίαν καὶ εἰσερχομένην εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ καταπετάσματος, ὅπου πρόδρομος ὑπὲρ ἡμῶν εἰσῆλθεν Ἰησοῦς, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ ἀρχιερεὺς γενόμενος εἰς τὸν αἰῶνα.

Μετάφραση στην Νεοελληνική

Εἰς δε τον Ἀβραάμ, ὅταν εἶχε δώσει ὁ Θεὸς τὰς μεγάλας υποσχέσεις, ἐπειδὴ δεν εἶχε κανένα μεγαλύτερον του-εφ' ὅσον αὐτός εἶναι ὁ μόνος ἀπειροτέλειος-δια να ὀρκισθῆ και να βεβαιώση ἔτσι κατὰ τον ἀπόλυτον τρόπον τον Ἀβραάμ, ὅτι ἀσφαλῶς και βεβαίως θα τὰς εκπληρώση, ὠρκίσθη στον ἑαυτὸν του λέγων· “ἀληθῶς και βεβαίως θα σε εὐλογήσω πλουσίως και θα αὐξήσω εἰς πλήθος πολὺ και ἀναριθμητον τους ἀπογόνους σου”. Και ἔτσι ὁ Ἀβραάμ ἐπίστευσεν στον Θεόν, ἐπερίμενε με ἀκλόνητον ἀναμονήν, και ἐπέτυχε την εκπλήρωσιν της υποσχέσεως, (διότι ἀφ' ἐνὸς μεν ἀπέκτησε υἱὸν ἐκ της Σαρρας, τον Ἰσαάκ, γενάρχην και ἀρχηγὸν ἔθνους, εφ' ἐτέρου δε ἀπὸ την χώραν των πνευμάτων εἶδε την ἐνανθρώπησιν του Υἱοῦ του Θεοῦ, του εὐλογημένου Σωτήρος των ἀνθρώπων). Διότι οἱ ἄνθρωποι ὀρκίζονται συνήθως στον Θεόν, τον μεγαλύτερον ἀπὸ ὅλους, και δίδεται ὄρκος, δια να σταματήση κάθε ἀντιλογία μεταξύ των και δια να ἐπιβεβαιωθούν ἐπισήμως τα λεγόμενα. Δι' αὐτὸ και ὁ Θεός, ἐπειδὴ ἠθέλε με μεγαλύτεραν βεβαιότητα να δειξῆ στους κληρονόμους των υποσχέσεών του το ἀμετάκλητον και ἀμετακίνητον της ἀποφάσεως του, συγκατέβη να χρησιμοποίηση ὡς μέσον ἐπιβεβαιώσεως τον ὄρκον. Και ἔτσι με δύο πράγματα, τα ὁποῖα εἶναι ἀμετάκλητα και ἀμετακίνητα, δηλαδὴ με την ὑπόσχεσίν του και τον ὄρκον του, εἰς τα ὁποῖα εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατον να ψευσθῆ ποτὲ ὁ Θεός, να ἔχωμεν την βεβαιότητα και το στήριγμα να κρατήσωμεν την ἐλπίδα, ἣ ὁποῖα μας ἔχει προσφερθῆ. Αὐτὴν δε την ἐλπίδα την ἔχομεν σαν ἄγκυραν της ψυχῆς ἀσφαλῆ και σταθεράν, ἣ ὁποῖα εἰσέρχεται και μας κρατεῖ σταθερά ἠνωμένους προς τον οὐρανόν, τον ὁποῖον οὐρανόν ἐσυμβόλιζε το ἐκεῖθεν ἀπὸ το παραπέτασμα της σκηνῆς του μαρτυρίου τμήμα, τα Ἁγία των Ἁγίων. Εἰς τον οὐρανόν δε πρωτοπόρος χάρις ἡμῶν εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς, γενόμενος ἀρχιερεὺς κατὰ τον τύπον του Μελχισεδέκ, ὄχι προσωρινός, ἀλλὰ αἰώνιος.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπος τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, γονυπετῶν αὐτῷ, καὶ λέγων· Διδάσκαλε, ἤνεγκα τὸν υἱὸν μου πρὸς σέ, ἔχοντα πνεῦμα ἄλαλον. καὶ ὅπου ἂν αὐτὸν καταλάβῃ, ρήσσει αὐτόν, καὶ ἀφρίζει καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, καὶ ξηραίνεται· καὶ εἶπον τοῖς μαθηταῖς σου ἵνα αὐτὸ ἐκβάλωσι, καὶ οὐκ ἴσχυσαν. ὁ δὲ ἀποκριθεὶς αὐτῷ λέγει· Ὡ γενεὰ ἄπιστος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; φέρετε αὐτὸν πρὸς με. καὶ ἤνεγκαν αὐτὸν πρὸς αὐτόν. καὶ ἰδὼν αὐτὸν εὐθέως τὸ πνεῦμα ἐσπάραξεν αὐτόν, καὶ πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς ἐκυλίετο ἀφρίζων. καὶ ἐπηρώτησε τὸν πατέρα αὐτοῦ· Πόσος χρόνος ἐστὶν ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῷ; ὁ δὲ εἶπε· Παιδιόθεν. καὶ πολλὰκις αὐτόν καὶ εἰς πῦρ βέβαλε καὶ εἰς ὕδατα, ἵνα ἀπολέσῃ αὐτόν· ἀλλ' εἶτι δύνασαι, βοήθησον ἡμῖν σπλαγχνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς. ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Τὸ εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι. καὶ εὐθέως κράξας ὁ πατὴρ τοῦ παιδίου μετὰ δακρύων ἔλεγε· Πιστεύω, Κύριε· βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ. ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐπισυντρέχει ὄχλος ἐπέτιμησε τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ λέγων αὐτῷ· Τὸ πνεῦμα τὸ ἄλαλον καὶ κωφόν, ἐγὼ σοι ἐπιτάσσω, ἔξελθε ἐξ αὐτοῦ καὶ μηκέτι εἰσέλθῃς εἰς αὐτόν. καὶ κράξαν καὶ πολλὰ σπαράξαν αὐτόν ἐξῆλθε, καὶ ἐγένετο ὡσεὶ νεκρός, ὥστε πολλοὺς λέγειν ὅτι ἀπέθανεν. ὁ δὲ Ἰησοῦς κρατήσας αὐτόν τῆς χειρὸς ἤγειρεν αὐτόν, καὶ ἀνέστη. Καὶ εἰσελθόντα αὐτόν εἰς οἶκον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπηρώτων αὐτόν κατ' ἰδίαν, ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό. καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τοῦτο τὸ γένος ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελθεῖν εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ. Καὶ ἐκεῖθεν ἐξελθόντες παρεπορεύοντο διὰ τῆς Γαλιλαίας, καὶ οὐκ ἠθέλην ἵνα τις γνῶ· ἐδίδασκε γὰρ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς ὅτι Ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ ἀποκτανθεὶς τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.

Μετάφραση στην Νεοελληνική

Και λαβὼν τον λόγον ἑνας ἀπὸ το πλῆθος εἶπε· “Διδάσκαλε, ἔφερα προς σε το παιδί μου, που ἔχει καταληφθῆ ἀπὸ πονηρὸν πνεῦμα, το ὁποῖον του ἔχει ἀφαιρέσει την λαλίαν. Και εἰς ὅποιον τόπον το καταλάβει, το συγκλονίζει και το ρίπτει κάτω και το κάνει να ἀφρίζη, να τρίξη τα δόντια του και να μὲν ξηρὸν και ἀναίσθητον. Και εἶπα στους μαθητὰς σου να διώξουν αὐτὸ το πονηρὸν πνεῦμα, και δεν ἠμπόρεσαν”. δε Ἰησοῦς ἀπεκρίθη εἰς αὐτόν και εἶπε· “ὦ γενεά, που μένεις ἀκόμη ἀπίστος, παρ' ὅλα τα θαύματα που ἔχεις ἰδῆ· ἕως πότε θα εἶμαι μαζί σας; ἕως πότε θα σας ἀνέχωμαι; Φερτε αὐτόν σε μένα”. Και ἔφεραν πράγματι το δαιμονιζόμενο παιδί. Και το πνεῦμα το πονηρὸν, μόλις εἶδε τον Ἰησοῦν, ἀμέσως συνεκλόνησε με σπασμούς τον νέον, ὁ ὁποῖος ἀφού ἔπεσε εἰς την γην, ἐκυλίετο και ἐβγαζε ἀφρούς. Και ἠρώτησε ὁ Κυριος τον πατέρα του νέου· “πόσος καιρὸς εἶναι ἀπὸ τότε που συνέβη αὐτό;” Και ἐκεῖνος εἶπε· “ἀπὸ την παιδικήν του ἡλικίαν. Και πολλές φορές τον ἔρριξεν εἰς την φωτιά και εἰς τα νερά, δια να τον ἐξοντώσῃ. Ἀλλ' εἰάν ἠμπορήσῃ να κάμῃς τίποτε, σπλαγχνίσου μας και βοήθησέ μας”. Ὁ δε Ἰησοῦς του εἶπε τοῦτο· “εἰάν συ ἠμπορήσῃς να πιστεῦσῃς, τότε ὅλα εἶναι κατορθωτὰ στον πιστεύοντα”. Και ἀμέσως πατὴρ του παιδίου με δάκρυα εἰς τα μάτια ἐκράξε και εἶπε· “πιστεύω, Κυριε, βοήθησέ με να ἐλευθερωθῶ ἀπὸ την ὀλιγοπιστίαν και να ἀποκτήσω ζωντανήν πίστιν”. Ἐπειδὴ δε ὁ Ἰησοῦς εἶδε ὅτι λαὸς ἔτρεχε ἀπὸ τα διάφορα μέρη και ἐμαζεύετο ἐκεῖ, ἐπέπληξε το ἀκάθαρτον πνεῦμα και του εἶπε· “το πνεῦμα τὸ ἄλαλον και το κωφόν, ἐγὼ σε διατάσσω, ἔβγα ἀπὸ αὐτόν και ποτὲ πλέον να μη ξαναεἰσέλθῃς εἰς αὐτόν”. Και το πνεῦμα το πονηρὸν ἀφού ἐκράξε και συνεκλόνησε παρὰ πολὺ τον νέον, ἐβῆκε. Και ἔμεινε ὁ νέος σαν πεθαμένος, ὥστε πολλοὶ να λέγουν ὅτι ἀπέθανε. Ὁ δε Ἰησοῦς τον ἐπιασε ἀπὸ τὸ χέρι, τον ἐσήκωσε και ἐκεῖνος ἐστάθη ὄρθιος. Ὄταν δε εἰσῆλθεν ὁ Κυριος εἰς ἕνα σπίτι, οἱ μαθηταὶ του τον ἐρωτοῦσαν ἰδιαίτερος· “διατί ἡμεῖς δεν ἠμπορέσαμεν να διώξωμε το ἀκάθαρτον πνεῦμα;” Και ἐκεῖνος τους εἶπεν· “αὐτὸ το γένος των δαιμονίων με τίποτε ἄλλο δεν διώχνεται, παρὰ μόνον με προσευχήν και νηστείαν”. Και ἀφού ἀνεχώρησαν ἀπὸ ἐκεῖ, ἐπροχωροῦσαν ἀπὸ ἀπόμερους δρόμους δια μέσου της Γαλιλαίας και δεν ἠθέλε να μάθῃ κανεὶς δια την διάβασίν του αὐτῆν. Και τοῦτο, διότι ἐδίδασκε τους μαθητὰς του ἰδιαίτερος και τους ἐπληροφόρουσε, ὅτι ὁ υἱὸς του ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας μοχθηρῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι και θα τον θανατώσουν, και ἀφού θανατωθῆ, την τρίτην ἡμέραν θα ἀναστήθῃ.

Το **Εὐαγγέλιο** της Κυριακή 7/04/19, Δ΄ τῶν Νηστειῶν (Ιωάννου τῆς Κλίμακος)